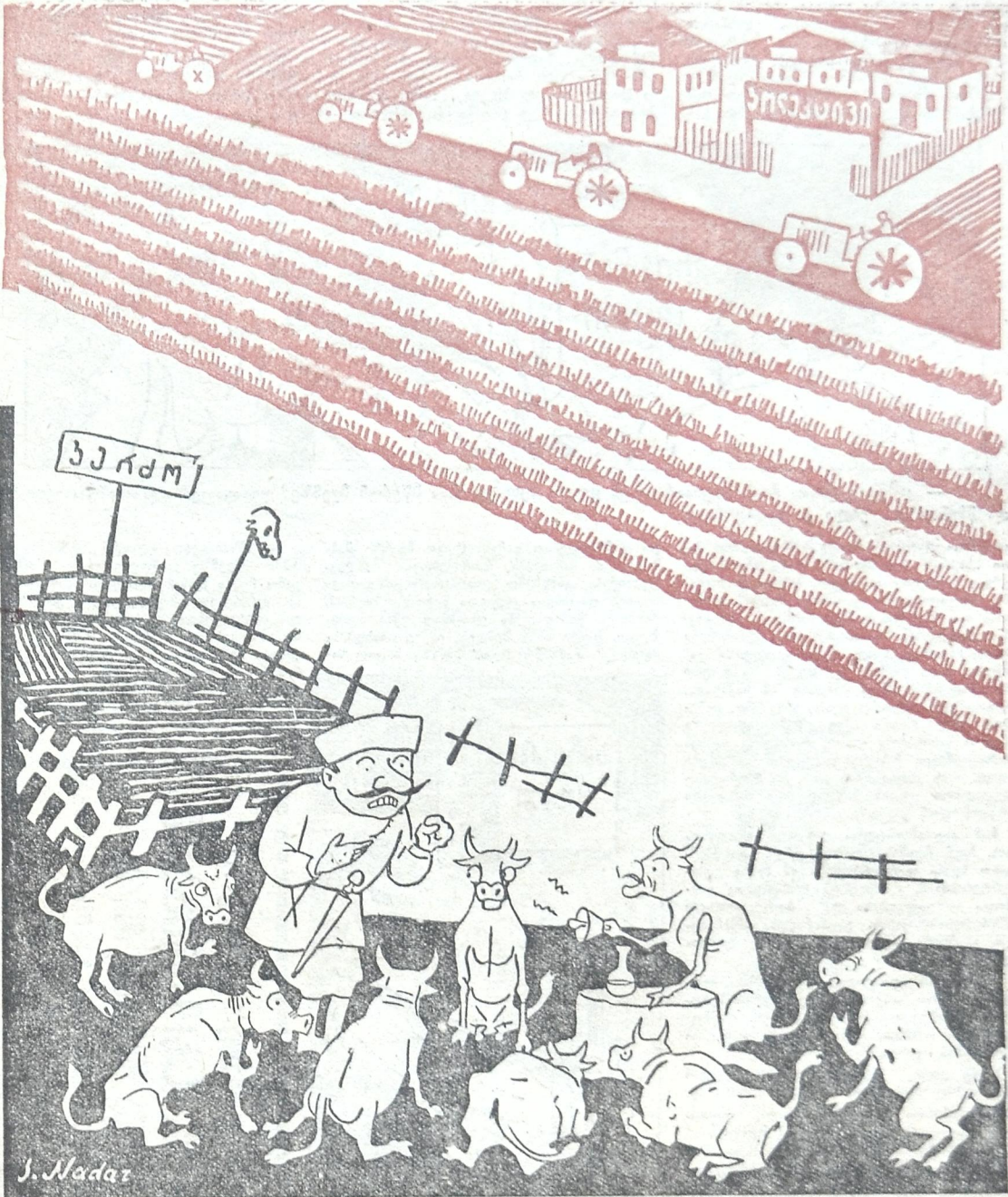

მარტოობა

18 564

კულაქი: (ხარ-კამეჩებს):—არა გრცხვენიათ, კოლექტივის ორმა ტრაქტორმა მთელი მიწები მოხნეს, — თქვენ კი...
 — საყვედურებს თავი გაანებე, თორემ კი ვიცით გ'ზა კოლექტივისაკენ

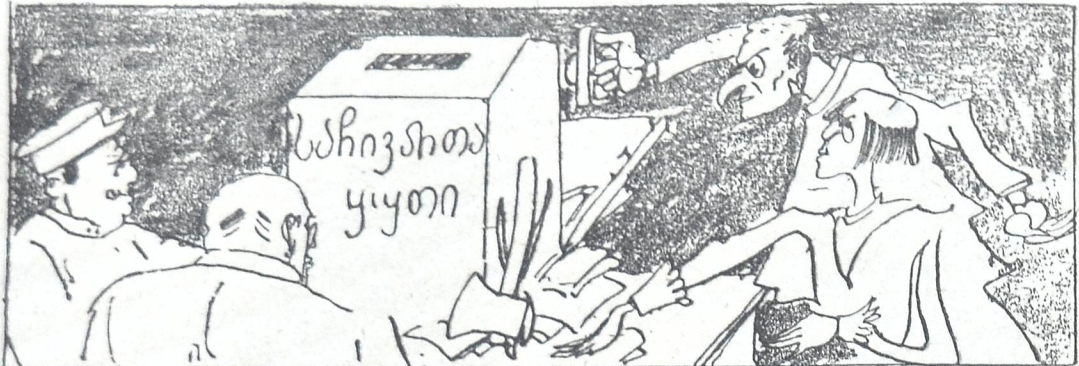
საპიუნიკო ყუთი

12 ივნისს ბოროტაზობისგან თავი დასაღწიებლად და მოიპარეს მასში არსებული მამხილებელი მასალები. ყოველივე ამის გამო აპარატის გამწმენდ ცენტრალურმა კომისიამ შეუძლებლად სცნო ასეთი პირობებში წმენდის გაგრძელება და გამოიტანა დადგენილება ცვეთისთვის აპარატის წმენდის დროებით გადადების და ხელახალი მოსამზადებელი მუშაობის ჩატარების შესახებ.

— ამხანაგებო! დღეს თქვენ მოხსენიებული მოხსენება ჩვენი დაწესებულების აპარატის წმენდის შესახებ. თქვენ კარგათ იცით, რა სერიოზული და საპასუხისმგებლო საქმის წინაშე ვდგავართ. თვითონვე ჩვენგანი ვალდებული ვართ გამოვიწვეოთ კომისიის მუშაობის ხელი შეუწყოს და ყოველნაირი დახმარება აღმოუჩინოს. კომისიას ხაკმაო მასალები მოეპოვება იმ ბირთა შეტახებ, რომლებიც ჩვენ დაწესებულებაში შემომარულან და თავიანთი მოქმედებით ხოცოალიბურ აღმშენებლობას ხელს უშლიან. ჩვენ უნდა ვამ-

— მართალია, მართალია—გაისმა ხმებო...
— დიახ, მართალია,—განაგრძო თავმჯდომარემ, მაგრამ ნურავინ იფიქრებს, რომ საშიშროება არ მოგველოდეს. ხომ გახსოვთ, გუშინ თავმჯდომარეს განცხადება იმის შესახებ, რომ საჩივართა ყუთი სავსე ყოფილა მამხილებელი მასალებით. და, აი ბატონებო, ესევე უნდა მივიღოთ ზომები ყუთის წინააღმდეგ. საჭიროა ცხელად დავავლოთ ერთ ჩვენიოვანს, რომელმაც უნდა თავდასხმა მოახდინოს ყუთზე და დაუყოვნებლივ მოგვიტანოს, რაც ყუთში აღმოჩნდება. აქ

რხარში“ ხილებოდა“ შემოსხენებულ დაწესებულების წმენდის კანდიტებზე მამხილებელი მასალები, რომლებითაც კრების დაშლის შემდეგ „პასუხისმგებელმა თანამშრომელმა“ ბუნარში ცეცხლი გააჩინა.
მეორე დღეს, მუშათა კლუბში, წმენდისთვის დანიშნულ დროს, აუარებელ ხალხს მოეყარა თავი და წმენდის დაწყებას ელოდებოდა. კლუბის სცენაზე გამოჩნდა გამწმენდ კომისიის თავმჯდომარე და განაცხადა:

— კარგი ვქენით. რომ მოვიბარეთ ეს ყუთი; ხედავთ რას სწერენ ჩვენზე? ყველაფერი გამოაშუქარავდებოდა წმენდაზე... ესლა კი გადავტრიალო!

ვლდნით პრივილეგიული გამგებლობით მათი „საქმენი საგმირონი“. ისინი არიან ყოფილი ვაჭრები, თავადები, ძველი მოხელენი, პოლიციელები და „ბანანი მათნი“. კომისიის მათ შესახებ დამუშავებული აქვს საკმაო მასალები, მაგრამ თქვენი დახმარება მაინც საჭიროა. ზეალ, მუშათა კლუბში დაიწყება მათი წმენდა და თქვენ აქტუური მონაწილეობა უნდა მიიღოთ ამ საქმეში... ამასთანავე, როგორც იცით, გამწმენდ კომისიის ინოვაციებით აქვე შემოსასვლელში სკდება საჩივართა ყუთი, რომელიც სავსეა მამხილებელი მასალებით. ყუთი გაფხენება ხვალ. აირ კიდევ დრო არის და მსურველთ შეუძლიათ ყუთის საშუალებით მასალები მოეპოვონ წმენდის კანდიტებზე.

კი დამწვიდებით განვიხილავთ ჩვენზე მამხილებელ მასალებს, რომლებიც შემდეგ, შეიძლება, გამწმენდ კომისიასაც კი გადასცეთ... დაცინვის კილოთი წარმოსთქვა მან, რომლის წინადადება ერთხმად იქნა მიღებული. ცოტა ხნის შემდეგ, იმავე „პასუხისმგებელ“ თანამშრომლის ბინაზე სიცილ-ხა-

— ამხანაგებო,—დაიწყო მან ნაღვლიანი ხმით,—ჩვენზე დამოუკიდებელ მიზეზების გამო ჩვენი დაწესებულებაში აპარატის წმენდა დროებით გადადებულია. კომისიის დაწესებულებით დღეიდან ხელახლა იწყება მოსამზადებელი მუშაობა. საჩივართა ყუთი კილდა ჩემს კაბინეტში. კრება დასურულია მან სცენა კაბინეტში. ხალხი უქმყოფლოდ დაიშალა... „პასუხისმგებელი თანამშრომელი“ თავის ამხანაგებით საყვედურს გამო სთქვამდა წმენდის გადადების გამო.

მაშ ასე ამხანაგებო, ემზადეთ ხვალისთვის. ჩვენ რკინის ცოცხით უნდა გავწმინდოთ ჩვენი დაწესებულება იმ მანვე ელემენტებისაგან, რომლებიც ხორცმეტია საბჭოთა საზოგადოებისა და სოციალისტურ მშენებლობისათვის. გაუმარჯოს, ამხანაგებო, აგ ჩვენს საქმეს. გაუმარჯოს სოციალისმს!

ასე დაასრულა თავი გრძობიერი სიტყვა ერთ-ერთ საბჭოთა დაწესებულების მუშა-მოსამსახურეთა საერთო კრების თავმჯდომარემ, რომლის სიტყვა დაიფარა მქუხარე ტაშის ცემით.

იმავე დღეს, ხსენებულ დაწესებულების ერთ „პასუხისმგებელ“ თანამშრომლის ბინაზე გამოჩნდა საიდუმლო კრება, რომლის თავმჯდომარემ ასე მიმართა იქ მყოფთ:

— ბატონებო! დანამდვილებით ვიცი, რომ ჩვენზე მასალები გამწმენდ კომისიას ცოტა მოეპოვება, რაც აიხსნება, ალბათ იმ ვარჯიშებით, რომ ჩვენს წინააღმდეგ აშკარად გერავის გაუბედია გალაშქრება. ან კი ვინ გაბედავდა, როცა ჩვენ ყველა დაშინებული გვეყავს!..

— საკვირველია, ყარაულად დამაყენეს—ყუთი ისევე არ მოიპარონო, მაგრამ რათ უნდათ ყუთი, გამგის კაბინეტში გერავინ შეშლის წყროლის ჩასადგებათ.

სპეციალური ნომერი

ყოფა-ცხოვრებაზე

გამოგზავნის პერიოდში

კონსტანტინოპოლის რედაქციის გამოცემა

იმავე ნომერში

თვითკრიტიკა თუ არ მტლიკა

ლოკორც დაწესებულების დამცე, ჩემს ზე-
ციით მე არავის აღარ გვარძნობ, მაგრამ დრო
და დრო მანც მისდებდა ხოლმე ამა თუ იმ
კრებაზე ან ყროლობაზე მისვლა და, თუ
გნებავთ, ხანდახან დასწერება კიდევ.

პო და ჩემი უსამოღწებაც სწორედ ერთი
ასეთი კრებისა ანუ ყროლობისაგან იწყება.
თუმცა რას ვამბობ? ამ კრებაზე მე მო-
ვისმინე ჩვენი ხელმძღვანელი ამხანაგისაგან,
სხვათა შორის „მაგარი სიტყვაც“ სწორით
იმ ჩემი საყვარელი თვითკრიტიკის შესახებ.
ორატორი შეეხია საერთოდ თვითკრიტიკას,
როგორც ეს მიღებული არის ხოლმე, მოახ-
სენია მისი მნიშვნელობაც და დანიშნულე-
ბაც, მისი წარმოშობის მოკლე ისტორიას-
თან ერთად, რაიცა დაამტკიცა კიდევ ლუ-
ნინის ნაწერებიდან ცენტრის მოვლენით და
ამხ. სტალინის ერთ-ერთი სიტყვიდან კი
მოზრდილი ნაწილის მოშველებით, ხოლო
ყოველივე ამის შემდეგ გადავიდა „თვით-
კრიტიკის გაშლასა და გაღრმავებაზე, რაი-
ცა დაათვა თავის კრიტიკის მაღლა აწევის
შესახებ ხმას საქმით აწევით.

მე და ჩემი ხელქვეითი თანამშრომელი
თაყა მოვლიდართ ერთად და ვეზიარებთ
ერთმანეთს ყროლობაზე მიღებულ შობაქ-
დილებებს.

უწდა მოგახსენოთ, რომ თაყა, როგორც
საზოგადოთ ყველა გლახა, ერთობ დიდი
თავაზიანობით და ჩემთან თავდაქრილო-
ბით იყო აქამდის ცნობილი და წარმოიდგო-
ნეთ ჩემი გაოცება თან არა მცირედ აღშ-
ფოთუბაც, თუ გნებავთ, როდისაც გზამ ეს
ქვეყნის გლახა, ეს ჩემი თაყა უცხათ მომი-
ახლოვდა სწორედ იმ დროს, როცა მე ჩემი
ოქროს პორტსიგარიდან ახლად შექმნილ
„ლოვეტსკი“ პაპირის ვილებდი (ეს ამბავი
მოხდა ერკოპის მიერ პაპირისების კრიზი-

სის ხელოვნურად გამოწვევამდის), ხელზე
ხელი ყოველად მოუხრებდებოდა დამკრა და
ღრეჭით მოთხრა.

— თვითათ ერთი თქვენი პაპირისი; რო-
გორაა ენახოთ!

მართალია, ღრეჯა აქამდისაც მინახავს მე
თაყას, მაგრამ ეს ღრეჯა უცეე არაფრით არ
ჭგედა იმ ჩვეულებრივს ადრინდელს მის
ღრეჯას. უწინ ის იბრეჯებოდა რაღაც შე-
საბრალოსად, რაღაც მგლის წინ დარცხე-
ნით მდგომ კრავის უხერხულობაში ჩავარ-
დნილსავით. ახლა კი თათვის მგლის როლ-
შია შესული და მე ეს უმწყო მატჩად მი-
ყურებდა.

მეტომა, ვეღლივით მიგზნა გულზე, მაგ-
რამ მხოლოთ „ღვეისხომე“ და მეტი არაფე-
რი ვეკადრე ვერ ვევიხომე.

მართალია, დაწესებულებაში მოხულმა
კანცვამგეს კი გამოვუხებე და თავას შესა-
ხებ ცოტა თადარიგის დაქირა კი მოსთხოვე,
მაგრამ, ღმერთი, რუჯულა, ჩემი სახე სიან-
ჩხლოსაგან დაღრნეჯული, რომ ყოველშემ-
თხვევაში ახალი საბიუჯეტო წლის დადგო-
მამდის, როცა საზოგადოთ შტატების გადა-
თვალეფრება ხდება ხოლმე, მე თაყას შესა-
ხებ არაფერი კონკრეტული ცუდი გადა-
წვეტილება მანც არ მიმიღია, რომ თითომ
თაყას არ გამოეხერხე თავისი დასაკლავი
ღნა.

თანამშრომელთა კრება დაწესებულება-
ში. საკითხად ჩემი მოხსენება სღვას მუშა-
ობის რაკიონალიზაციის შესახებ. მეც, წა-
თამამებულმა თვითკრიტიკის საკითხის ფა-
რთოდ დაყენების ზევით აღნიშნული რე-
კიდევით, მართალიც რომ ფართოდ გვეუ-
შალე ფერი ჩემს მოხსენებას და მოედევი და
მოეყევი.

მგონია, აღორაფერი აფარ დამჩვენია ვაუ-
ხენებელ - მოუხსენებელი ვევიტობ, თუ,
გამოვლენ თანამშრომლები და თვეთონ
აღიარებენ თავისივე საყუთარი პირით. კრა-
ხან ასეა, ჩვეთა დიდებულთა ერისთავთა,
თვითა ტყავი ჩვენგან კიდევ მიოლეთ
მღწხათ და საზოტრად...—

და წარმოიდგინეთ ჩემი გოცება, ვაო-
ცება კი არა, აღმუთოება, აღმუთოება კი
არა, თავშეუტყუებელი წყრომა და რისხე-
გულსა, ვერ მხოლოდ გულსა, როცა იგი-
ვე თაყა, ეს ქვეყნის გლახა, გამოადის და,
ღმერთო ჩემო, რაგებს არ ანთხვენ და არწ-
ყვენ თავისი შეუტყუებელი და მუარაო პი-
რისაგან.

ცხადია, კარგი არის თვითკრიტიკა, სანამ
მე თვით არ მტკიცა. თვითკრიტიკა მე მო-
ყურს და მაღალიანც მიყურას, ამას მე ვამ-
ტკიცებ თათვის ყოველ კრებაზე, საცა
თვითკრიტიკის შესახებ ლაპარაკი არის. ეს
მე დეფამტორე ჩვენი დაწესებულების ამ
უყანასკელ კრებაზედაც იმითი, რომ მოვი-
თხოვე თვითკრიტიკის ფართოდ გაშლა.

მაგრამ, როდესაც შეგოთ თაყას სახით,
წამოხადებდა ხოლმე თავს თითონ მე, რო-
გორც უმწყო მატჩანს და თავისი გესლოი-
ნი ესის ტლიანდებ მოისურებს ჩემს შე-
ტკიც- შეტყუვას და შემოკლებას, როგორც
თვითკრიტიკის უფბარი გაიტარებლობას, ნუ-
რას უყარავად, თუ მეც მიეზაროთ თაყას
საწინააღმდეგო ზომას, ე. თ. თვითკრიტიკის
არა შეტყუვას და შემოკლებას, არამედ, პირ-
იქით, უფრო ფართოდ გაშლას და გაწევას,
ე. თ. თაყას გაშვებას ჩემი დაწესებულებიდან
თვით საბიუჯეტო წლის დადგომამდის ანუ
ეგრედ წოდებულ შტატების გადაშინჯვის
ღროდვე.

პაწირა.

ც რ უ კ ა ლ ე ქ ტ ი ვ ი ს ტ ე ბ ი

უნ არ იცნობს
ტატე გიგუაშვილს,
კოლექტივის წინააღმდეგ
აშლოს.
ვერ შევიდა
დილომის არტელში
საქონელიც ვაერთიანა.

მაგრამ შემდეგ
ისეც იგდო ხელში
და ქურდულად
სადაც წაიყვანა.
ქლებსა ტატემ
მხეც არ იქმარა,—
კამეჩები ღამით

დაიბარა
და მიჰყოლა
ვილაც კერძო ჩარჩენს,
რადგან არტელს
სხვე ჩარჩენს არჩენს.
არ ჩამორჩა
შაქრო გილაურცი,
წახლისდა
მისი საქციელით
და არტელში
რაც კამეჩი შეეცა,
მისას პარვა-ყიდვას
მიჰყო ხელა.
ეს ეცნობა
სოფლის მესვეურებს
და გვეგონა
აუწევდენ ყურებს.
მაგრამ დახეთ
შან, ვინც რომ არტელს
დააყენა
დაშლა-რღვევის გზაზე,
ვაფრთხოვების,
თუ ხასჯელის ნაცვლით
ნიშნავენ
კარგ თანამდებობაზე.
(მოდი და
ნუ გაგზებრავს სიბრაზე).
აი ასე ამქუტლებენ
აქეთ
ახლად შობილ
კოლმურნიობას;
ამისათვის მოვლიან
ჯოღლოს
და გაფიცებას, ტარტაროზს,
ქმობას,
ნუ მოაკლბ
შენებურ აწყალობას,
რომ ხოლელიც
გიათვლიეს მადლობას.

— უყარავად, მაგრამ აქ სიმღერა და ღრიანცელი არ შეიძლება,
— ვითომ რათათ? ეს ხომ ყრუ-მუნჯთა კოლექტივის სახადილოა და
ვიწ რას ვაიგონებს?

უჩინარა.

„ტირკულიარი № 365, სასწრაფოდ“.

საკმაოდ დიდი იყო პაკეტი, რომელშიაც ტირკულიარი იყო მოთავსებული.

პაკეტი მიიღო კლუბის გამგეობის პასუხისმგებელმა საქმის მწარმოებელმა, რომელსაც, მართალია, ჯამაგირი არც ისე დიდი აქვს, მაგრამ საქმეც დიდად არ ემატება.

ვახსნა და გადაათვალიერა: შიგსაშვეებულეებო კამპანიაზე იყო ლაპარაკი.

— რა დროსია, ჯერ მისია, მე მხოლოდ აგვისტოში ვაპირებ წასვლას და ისიც ქობულეთში! — უკმაყოფილოდ ჩაილაპარაკა მან და ტირკულიარი მუდის ქვეშ ამოსდვა.

ერთი კვირის შემდეგ კლუბის გამგემ რეგისტრატორ ქალს შევხულებზე ჩამოუგდო ბაასი და ვაკერით აღნიშნა, რომ სასურველია ორივეს ერთდა იმავე დროს წასვლა, ერთდა იმავე აგარაკზე, მაგალითად, საღმე ზღვის პირას.

— მართალია, შევხულებზე გამახსენდა, აქ ტირკულიარია მოსული საშვეებულეებო კამპანიის შესახებ! — მთქნარებით წარმოსთქვა საქმის მწარმოებელმა.

— რა დროს საშვეებულეებო, ჯერ სოცმეგობრების კამპანია არ დაგვიმთავრებია! — წყენით წარმოსთქვა კლუბის გამგემ და გავიდა.

— შეგვჭამა ამ კამპანიებმა, დღე არ გავა, რომ რომელიმე კამპანიაში არ მოხვდეთ!..

— მეც მაგას არ ვამბობ? კამპანია ვამპანიას მოსდევს, პირდაპირ არაქათი გამოვლია! — სთქვა ბუხვალტერმა, რომელიც არსებითად არასოდეს არ იწუხებდა თავს არაერთარ კამპანიისათვის.

— „რა ხალხში ჩავარდი — მწარედ ფიქრობდა მუდს ქვეშ მოქცეული ტირკულიარი № 365 — „ნახავთ, მე თუ აქ არ ამომხდება სული ისე, რომ კაცი არ რკითხავს ჩემს ამბავს“.

„მაინც ეს ჩემი პროფკავშირი რატომ არ იწუხებს თავს, რომ ცოცხალი კავშირი დაიჭიროს ამ კლუბთან, ხომ ხედავს ტირკულიარებით არაფერი გამოდის, — განაგრძობდა საყვედურს ტირკულიარი № 365.

ვინ იცის, რამდენი ისაყვედურა ტირკულიარმა, სანამ კლუბში მოვიდოდა მუშათა ბრიგადა, დაველებათა შესრულების შესამოწმებლად.

საშვეებულეებო კამპანიის შესახებ, როცა მოიკითხა ბრიგადამ, კლუბის გამგემ განაცხადა, რომ ასეთი ტირკულიარი მას არ მიუღია და, მაშასადამე, კამპანიაიც არ ჩაუტარებია.

— „სტყუის, რამდენი ხანია აქა ვარ, მუდს ქვეშ!“ — ყვიროდა ცირკულიარი

— ვის ეძებთ? — კინო-რეჟისორი ვარ და პოლიციელ ტიპებს დავეძებ. — მიბრძანდით აქ ჩვენს საჯარო კოლექტივში და ყველანი იქ არიან.

კულიარი № 365, მაგრამ ყველამ იცის, რომ ტირკულიარს ლაპარაკი არ შეუძლია, და ამიტომ მისი ხმა რჩებოდა ხმად მლაღადებლისა მუდის საუარსა შინა.

სუბედუროთ, საქმის მწარმოებელს, რომელსაც უყვარს ზედმეტი ლაპარაკი წამოსცდა, რომ ტირკულიარი მოსულია და მუდის ქვეშ დევს.

ელირსა ტირკულიარს მზის სინათლეზე გამოხვლა.

„როგორ ცხელა! — გაფიქრა მან და დაუმატა: „აღმათ შუა ზაფხულია, ასე დახუთოლი რომ არის ჰაერი, აწი ჩემი მისია მაინც დამთავრებული“, რაღა დროს საშვეებულეებო კამპანია...“

იქვე მაგიდაზე, ქალაღებში ჩასთვლიმა სიციხით დაქანცულ ტირკულიარს და ბურანში მყოფს ყურში ჩაესმა კლუბის გამგის სიტყვები:

— ეს კამპანია გამოგვრჩა... ხომ იცით, ათასნაირი კამპანიებია... ახლა მაინც გადატვირთული ვართ, „პირით წარმოებისაკენ“-ის კამპანიას ვატარებთ..

გაგფლანგველი კოსტა

ბუშხინითი (ოზურგეთის მაზრა)

კოლექტივის ხელმძღვანელი აირჩიეს კოსტა; მოყვანილი მეტად კარგი ლამაზი და კობტა.

კოლექტივსა განავებდა და უტოკდა გული: „დიდი კაცი შევექნებო და მექნება ფული“.

გეგმას მიესცემ კოლმუშაკებს, დარიგებით, რჩევით, მე კი განზე ვისეირნებ ნელა კუდის ქნევით“.

მაგრამ ვხედავთ ჩვენსა კვაჩის ეხუტება თვალი: გაუკეთეს ანგარიში და დაედო ვალი.

მოუჭირეს მაგრად ხელი, თან შეევირეს რისხვით:

— ფული უკან დაგვიბრუნე, ორასია რიცხვით, იცნენ მგელი „ცხვისა“

ქურჭმა

ჰკრეს პანდური მაგრად, კოსტამ სთხოვა პატიება, არ მიიღეს მაგრამ...

ხვითელი „პროფმუშაკი“:—ჩემი გული შენტვის ტოკავს.

— ფულებს ვცქნაფავ უმად, დასტა დასტა, ჩუმად!

ა ნ კ მ ტ ა

1. სახელი, გვარი მამის სახელი.
2. მკითხველი თუ თანამშრომელი?
3. რა მოგწონთ უურნალში?
4. რა მიღწევა აქვს?
5. რა ნაკლი?
6. ეტყობა თუ არა გაუმჯობესება?
7. რაში ხელავთ გაუმჯობესებას? ❖
8. რომელი განყოფილებები მოგწონთ?
9. რომელი არა?
10. რა განყოფილებებია კიდევ საჭირო?..
11. თქვენი შეხედულება უურნალზე საერთოდ.
12. თქვენი სხვადასხვა შენიშვნები.

ანკეტის შევსება ჩვენი თანამშრომლებისათვის საგაღდებულოა. მკითხველებს ვსთხოვთ ეს ანკეტა შეავსონ და გადმოეციგზავნონ.

ალექსანდრა აგრონომიულ ინსტიტუტის სტუდენტია. ოთხი კურსი უკვე დაასრულა და მარტო - და სახელმწიფო გამოცდები დარჩა ჩაუბარებელი.

— თქვენ დანიშნული ხართ აგრონომად სოფელ მზიანის საბჭოთა მეურნეობაში. — გამოუცხადეს მას.

— სასიამოვნოა.

— საუცხოვო ადგილია; შავი ზღვის პირად მდებარეობს.

— ვიცი.

— ინებეთ მიმართვა.

და საქმრო მიმართვით ან, უკეთ რომ ვთქვათ, დანიშვნის ბარათით ვაქტურ კონსტიტუში გამოწყობილი საშა (ასე ეძახდნენ ალექსანდრას ამხანაგები) სოფ. მზიანისაკენ გაემართა.

მოსალამოვებულზე საშა უკვე ზღვის პირად იდგა.

სილამოვ პეისაყით თერებოდა.

— რა წარბაქი სურათია. დავხატავ. შემდეგ კი თემის აღმასკომს და მზიანის საბჭოთა მეურნეობის გამგე აგრონომს გამოვეცხადებ. აქიდან მზიანის მამულუბამდი ორ კილომეტრზე მეტი არ იქნება. — მოეხსწრებ! — გაიფიქრა მან; იქვე ხრეშზე მოიფთხნა, გახსნა სამგზავრო ჩანთა და ზღვის პეისაყის ხატვას შეუდგა.

ამ დროს პლიაუზე ორი ევროპიულად ჩაცმული მოქალაქე გამოჩნდა. ორივე მამაკაცი იყვნენ.

— აქ ბანაობა უხერხულია; ზღვის პირზე ვილაც ქალია. სხვაგან წავიდეთ! — მიმართა პირველმა მეორე ამხანაგს.

— ახლოს ვნახოთ! იქნებ კაცია! — უბასუხა მეორემ.

და საშას მიუახლოვდნენ.

— მამაკაცი ყოფილა! — წამოიძახა კმაყოფილებით ისევ მეორემ და ქალს გაესაუბრა:

— ცივია წყალი ამხანაგო?

— თბილია! — უბასუხა საშამ.

— აბა, გავიხადოთ.

და ორივე მეგობარმა წუთის განმავლობაში საშას წინ ტანსაცმელი გაიხადა და შიშველი სხეულით ზღვის ტალღებში გადაეშვა. მალე ისევ ნაპირზე გამოვიდნენ; საშას გვირდით პლაჟზე გაიშალნენ და ისევ ზღვაში გადაეშვენ. შემდეგ ისევ გამოვიდნენ, საჩქაროთ ჩაიცივეს და გზას გაუღვენ.

— ცნობისთვის შემოვიარე! მე მზიანის საბჭოთა მეურნეობის ახლად დანიშნული აგრონომი ვარ. — მიმართა საშამ თემკომის მდივანს, რომელიც თუმცა მოსალამოვებული იყო, მაგრამ მაინც თემკომის კანცელარიაში მუშაობდა.

— თქვენი დოკუმენტი?

— ინებეთ!

— შეგეცვალათ! ეს არ არის თქვენი მოწმობა.

— როგორ?!

— ერთი სიტყვით, ეგ არ არის თქვენი მოწმობა.

— როგორ თუ არ არის? წაიკითხეთ!

— წავიკითხე და მიტომ გეუბნებით... ნასწავლი კაცი ხართ! სირცხვილია..

— მაინც რა არის მასში ტყუილი?

— მოწმობა სხვისია: ის ვილაც ქალის — ალექსანდრა თუხარელის არის... თქვენ კი?!. ბრძების სკოლა ხომ არ არის?!. როგორ გამოადგება მამაკაცს ქალის მოწმობა?

— ამხანაგო, მე ვარ აგრონომი თუხარელი. განადიდი ამბავია თუ სახელად ალექსანდრის ნაცვლად ალექსანდრა დანიშნეს? ალექსანდრე იგულისხმეთ, თუ გინდათ. ერთ ასოშია შეცდომა, თუ საქირთა, სხვა

დოკუმენტსაც... — ღმილით და ცბიერობით წარმოსთქვა საშამ და მკირე პალუს შემდეგ იკითხა:

— სად არის მზიანის საბჭოთა მეურნეობის გამგე აგრონომი?

— აგრონომი ახლა სხვაგან არის წასული საქმეებისათვის, ერთი საათის წინ კი აქ იყო... არაფერია.., შიკრიცს გავატანო და ის გასწავლის სად სცხოვრობს.

— ვილაც ახალგაზრდა კაცი არის. თქვენს ქმარს კითხულობს. — უთხრა შიკრიცმა ელოს — საბჭოთა მეურნეობის გამგის ქიმერიძის ახალგაზრდა მეუღლეს.

— ჩემი ქმარი სახლში არ არის... ამალამ შეიძლება არც დაბრუნდეს. ხვალ მოვიდეს. ვინ არის?

— აგრონომი ვარო. აქ უნდა იყოს თქვენს მეუღლესთან დანიშნული.

ელო ჩაუფიქრა.

— სიბოვეთ მოვიდეს! — მიმართა ისევ შიკრიცს და სასტუმრო დარბაზიდან დასაძინებელ ოთახში გავიდა ტანსაცმელის გამოსაცვლელად.

— ელო! — შესძახა საშამ მასპინძელს დანახვისთანავე და ტყვიასავით გაქანებული, იმ სწრაფად ჩაეკონა ელოს ბავეს, რომ ამ უტნობ „მამაკაცს“ თავხედობით და გამბედაობით განცვიფრებული ელო სახტად დარჩა.

— ელო, გენაცვალე, ვერ პიჯანი? საშა ვარ, — საშა უთხარელი. ათი წელი ერთად ვსწავლობდით...

— საშა?!: საიდან! — და „დაკარგულ მეგობრის აღმოჩენით გახარებული ელო საშას მოეხვია.

— ერთ ლოგინში დაეწვეთ! ჩემი ქმარი ამალამ მაინც არ დაბრუნდება! — უთხრა ვახშმის შემდეგ საშას ელომ.

ელოც დაეთანხმა.

დაწოლის წინ. უბრალო შემთხვევით ტანსაცმელი სასტუმრო ოთახში გაიხადა და იქ დასტოვა სკამზე დაკიდებული.

ქიმერიძე, რომელიც მზიანიდან სამსახურის საქმეებზე მართლაც იმ დამეს მეზობელ თემში იყო წასული, დილით ადრე აღმასკომის შიკრიციდან შეიტყო, რომ მის ოჯახში ვილაც „ახალგაზრდა კაცი“ მივიდა, რომელიც მისმა მეუღლემ სიხარულით მიიღო.

ქიმერიძემ სკამზე მამაკაცის ტანსაცმელი დაინახა. თვალს არ დაუჯერა... ათროლოდა... ნა ჩაუვარდა: საწოლ ოთახთან მიიპარა და ღია კარებში ფრთხილად შეიხიდა..

პოი, საშინელებავ!

მის ცოლთან ლოგინში ვილაც მამაკაცი სწევს...

— ურცხვო! ცბიერო! მოლაღატე. საზიზღარო დაცემულო ქმნილებავ! — სახე დაორეჯით და კბილთა შურიანი დაღრქენით წარმოსთქვა ქიმერიძემ.

ცოლს გაეღვიძა. წამსვე იგრძნო ქმრის აღშფოთების მიზეზი.

— ამხანაგია!.. ქალია!.. სხვა არ გეგონოს! — შესძახა ელომ ლოგინიდან!

— როგორ?! კიდეც მატყუებ? საზიზღარო. ბილწო! — დაიღრიალა ისევ და ჯიბიდან რევოლვერი ამოიღო.

— ქალია!.. არ გაისროლო!.. ამხანაგია!..

— გაჩვენებ, გაჩვენებ! — დაიყვირა ისევ ქიმერიძემ და ოთახში რევოლვერის გრიალი გაისმა

— მე ვარ, მე! დამშვიდდით, რას სჩადიხართ? — დაიყვირა ახლად გაღვიძებულმა საშამ და მკრდმოღვილი, საცვლების ამარა ლოგინიდან წამოვარდა.

ქიმერიძე სახტად დარჩა...

ტყვიამ კი მხოლოდ კედლის ფიციარი გახვრიტა.

მედუზა.

„სადგურ სვირში დალა საკრე-
დოლო ამხანაგობის 4 ვაგონი კარ-
თოფილი. სემონეთის კოპერა-
ტივმა არ გასცა 200 ფული ლობიო,
რადგან არ იცოდა ფასი.
გაზეთებიდან.

თებერვალია, ცივა.
გახურებულ ღუმელს გარს უსხე-
დან სიმონეთის (ქუთაისის ოლქი) კო-
ოპერაციის მოთავენი და საუბრობენ:
— საცივე გვიშლის ხელს, თორემ
ციბრუტივით დაეტრიალდებოდი!
ყველა გლესს მინდორში გავიყვან-
დით...

— სიმტკიცე, ამხანაგებო,—ჯავ-
რობს ერთი,—რა დროს სიცივეა,
გავაკეთოთ რამე!..

— გავაკეთოთ, — ეთანხმებიან, —
გვემა შევადგინოთ!

მოუსხდენ თვისის გეგმას. ათ დღე-
ში მზად ჰქონდათ. ყველა წვრილმანი
გაითვალისწინეს.

გავიდა თებერვალი...

— აბა, ეხლა ჭი საქმე... გავიდეთ
ხალხში!

— მოიცათ, საწარმოო თათბირე-
ბის გეგმა, აგრომინიმუმი რომ არა
გვქონდეს!

— ჰო, მართაულია... უჰ, რა ბიჭები
ვართ, ყველაფერა ვიცით!

— აბა, მოვნახოთ და დავიხმაროთ
აგრონომი...

აგრონომი სოფელში არ აღმოჩნდა.
აფრინეს ყოველ მხარეს კაცი. ვერ
იპოვეს.

გავიდა მარტის ნახევარი.

იმსჯელეს, იფიქრეს ბევრი. იმტე-
რიეს თავი. ბევრა ოფლი დაღვარეს.
როგორც იყო, შეადგინეს საწარმოო
თათბირების გეგმა და აგრომინი-
მუმიც.

მარტივ კაციდა.

— დავიწყოთ საქმე!

— ჩვენი თანამშრომლებიდან!—
თანამშრომლებმა ძლივს მოიყარეს
ერთად თავი.

აპრალის შუა რიცხვებია.

ძლივს.. შეგროვდენ თანამშრომე-
ლები. იათბირეს. დღე და ღამე გაა-
სწორეს. არ მოსვენეს. არც თანამშ-
რომლები მოასვენეს. თიათბირი და-
ასრულეს.

აპრილიც დასრულდა.

მოვიდენ კოოპერატივში გლეხები.

— სათესლე კართოფილი და ლო-
ბიო მოგვეცი!—იხვეწებიან გლეხე-
ბი.

— მოგვშორდით... რა დროს ლო-
ბიო და კართოფილია, თვისის მოსამ-
ზადებელ მუშაობას ვაწარმოებთ!—
მიახალეს პასუხად.

— ორი თვეა ოთხი ვაგონი კარ-
თოფილი მოგვიცადა... სადგურ სვირ-
ში ყრია, გამოყიდეთ!

მასწავლებელი: — რა გინდა, რომ მომდევ? ვაკეთებდი ვერ გაიგე?
მოსწავლე: — არა, მასწავლებლოვ ერთი პაპიროსი მომაწვეფე.

— არ გვეცალია!

— ლობიო მინც მოგვეცი. 200
ფული გაქვთ საწყობში.

— არ შეიძლება, ფასი არ ვიცით.
ცეკავშირმა არ გვაცნობა.

— ფასი შემდეგ გამოიანგარიშეთ,
მერე გადაგვხდებენით!

— შენ, ძმაო, ვილაც ხარ, გინდა
უწესობა ჩავადენიო. ვერ მოგართვი.
ჩვენ სხვა ბიჭები ვართ, შეცდამაში
ვერ შეგვიყვან.

— წავიდეთ აღმასკომში.—უბნე-
ბიან ერთმანეთს,—გავაცნოთ გეგმე-
ბი. დახმარება მოვთხოვოთ!..

— მივიდენ. აღმასკომში არაფინაა.

— სად არიან ამ მუშაობის დროს?
ეს უმოქმედობა და დაუღვერობა!—
უყვირიან დარაჯს.

— მინდორში არიან!—არის დარა-
ჯის პასუხი.

აღმასკომში ვერც მეორე დღეს,
ვერც მესამეს, ვერც მეათეს დღეს
ვერაფინ ნახეს. გავიდა მთისი...

ივნისის ნახევარიც.

დაკარგეს მოთმინება. წავიდენ მინ-
დვრად აღმასკომის თავმჯდომარას
მოსაქებნად.

ოთხი ვაგონი კართოფილი სადგურ
სვირში დაუღუპათ, ხოლო შეუფასე-
ბელი 200 ფული ლობიო საწყობში
უყრიათ. ყოველ დღე ცეკავშირს
დებუშას დებუშაზე უგზავნიან:—გვა-
ცნობეთ ფასი!

ავი.

გლეხის ნაამბობი

შრომზე (ზეტა. რაიონი)

დღეობრებული მივილიდი.

აღმასკომის ეზოდან ყვირილი შემომესმა
ნაბიჯს ვსმატე.

— რა დავიპოვოთ ნეტავ ასე, რომ ღრიალ
ლობენ?! იქნებ კულაკების ბროფა შემოგო
სია!—არც კი დამესრულებინა ეს ფიქრი
მომაგონდა, რამ ჩვენ თემში კულაკი წამი
ლად არ მოიძებნება.

მიუხალოვდა საიდანაც ხმაურობა შემოი
და.

— დედას იტვირებთ ყველას! დავიგერებო
გადაგასაბლებთ, ვინც კოლექტივში შესეს
აზე უარს თქმის ვაბედათ!—აფინიდან გა
დმოძღვარი თემ-აღმასკომის თავმჯდომარე
ვალრამ ლეხაძე, რაც ღონე გააჩნდა ღრიალ
ლებდა და ხელში ნაგანის რევილვერს ატ
რიოლებდა.

მოგროვილი ხალხი სდუმდა.

ყველა ცახტახტდა.

შემისაგან ყალუხე შემდგარ თმან ქედუ
ბი ისე მალე აეწიათ, რომ ვაგეტყინებოდათ.

გავიბოო მეორე მხარეზე. იმისთანა ჩვენ-
მა მტერმა დანახა. ორი მილიციონერი, ილა
მასკომის თავმჯდომარის ბრძანებით ღარი
გლესს პანტელშიან ლხაძეს და ვარლამ ჩი
ხლაძეს უბრალო შეკითხვის გულისათვის
საკოლადად შიათრეიდენ სკოლის შენობის
სარდაფში ჩასაწყვედვით.

ამ ამბის შემდეგ გაიბრინა ოპოლიდ დღემ
სკოლიდან დაბრუნებულმა ჩემმა პატარა გო
გონამ ყანაში მოაბრინა გაზეთი და წამი
კითხა ჩვენი თემ-აღმასკომის თავმჯდომარ
ის „გემიობა“.

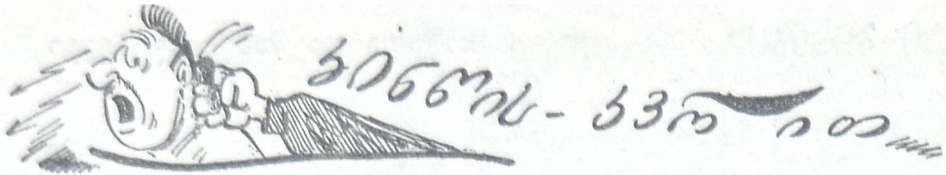
ყველაფერი მისი „მოღვაწეობა“ კაცლა
კაცლა იყო ჩამოთვლილი.

— აწი მინც დღესვედნებ ლბიძისაგან
ფიქრობდი და მისაოდა.

მაგრამ ამის შემდეგ გაიბრა, რამოდენიმე
კვირებმა და ყურადღება ვერ კიდევ არა
ვის არ მიუქცევია.

ღარ ვიცი, ჩემი ძმაო, ეხლა ვის ვუსა
ყვედურო!

ქორთულელი თადა.

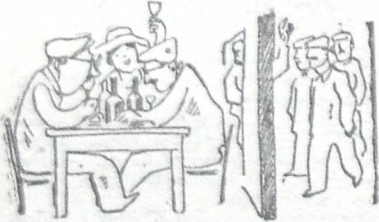
სასადილო-ნისიად

„ზავს“, „ზამზავს“ და მისიანს

„ნატატარის წყალსადენთან არსებული მუშათა სასადილო არემსახურება თავის ნამდვილ დანიშნულებას სასადილოში სისტემატურად ეწყობა „შეხვედრა-გაცილებს“ ქვიფები და უფროსი აღმინისტრატორები ქვიფობენ ნისიად და დანახარჯს წლობით არ ასწორებენ“.

მუშ. იმისი წერილიდან.

სწორედ ახირებული ამბავია თავს გადამხდარი, რომ სასადილო ამ ნატატარის არ ემსახურება ნამდვილად მუშებს და მათ უყურებს როგორც ბუშებს, სამაგიეროდ უფროსები და ზავები, მათი ბიძაშვილ-ნათესალებით „ყოლომდე სცურავენ კარაქში“ და როგორც ნათქვამია ერთ ბრავში: ხელეჩოსავით სულ თავისკენ თოლიან და მსუქან-მსუქან ნაჭრებს თავისთვის ითვლიან,— აქ ჩვეულე-ჩვიე ამბავია შეხვედრა-გაცილებმა, მათის კკუთი, ეს არ არის არც დიდი

ბრალდება, არც აცილებმა და სახლში ბითუმად ზიდავენ კეოქებს, (მაშინ, როდესაც მუშა აქ საუზმებს უძებს) რა თქმა უნდა, ნისიად და პირიანად—ეს ხდება თვინ-კვირინად და მათზე წლობით კენესის ნისია. ამრიგად, სასადილო სახელად მუშებისათ, მაგრამ სახრავად კი ხვებისა. ამიტომ ჩვენ ჩვიქრობთ, ვიდრე საქმა არ არის მთლად წამხდარი, ტარტაროზმა ინახოოს ნატატარი და ჩასცხოს ყველას თავისი ჩანგალი, ვინც კია აყვია და ანგალი.

გაბლიკაშვილი ილია ჩხუბაშვილი გამომცემელი

„ქუთათის კოლოფების ქარხანა „პროლეტარის“ ჩოთქების საამქროს ხელმძღვანელი ილია გაბლიკაშვილი გამომცემით ეჩხუბება მუშებს და ამით ხელს უშლის შრომის ნაყოფიერების ზრდას“.

მუშ. რიანელის წერილიდან.
ჩაინდთა შორის რიანდი, ხაზლოკაშიველი ილია, ბიჭია ავი—გაროზი და ჩხუბზე დაგეწილია

თუ ვინმე ამოიქვამა, ვისმეს ჩასო კბილია, ეკინკლავება დღე და დამ თუ დედი-მისი შვილია. ვინებან აღარ იკითხავთ? სორტობით იცის ვინება ძველ ხაზინურ კილოზე

პირს წუმზე წაედინება მუქარა ხელობათა აქვს— მზად არის თუ კი ინება ხელს უშლის შრომას ნორმალურს, (მოდი და ნუ გეწყინება): მაგრამ, ერიპა, როდემდის? თავს მეტის მეტად გავიდა, — „კინწის-კვირით ბაბლიკაშვილი ქარხანა პროლეტარიდან.

განსვენებულ კროვის ხორცი დაზმარხში უღკროლ მრავალი „პროცნია“

„1 ივნისს ტფილისს სასაკლადო მუშაობის სასადილოებს გავგზავნა 1200 კილოგრამი ახალი ხორცი, რომელშიც 750 კილოგრამი აღმოჩნდა დამალი. ეს უფარგისი ხორცი დამარხეს მიწაში“.

ამინაწერი თქმიდან.

— დღეს, როდესაც კროვის განიცდის ხორცის ბაზარი, ამ დროს საქმე ხდება მეტად სახარი, ჩვენს სასაკლადოში მეთაური ვინმე მწყახარი, (სულ ერთია იგი თათარია თუ ხაზარი) დგას და ფიქრობს: რა უყოს იმ დაკლულ ძროხებს, რომელთაც სასადილო მუ-

შებს მოაოხებს. თუ კი ამ ხაზარს გაანდება იმდენი შეგნება, რომ ეს ხორცი სასადილოს თავის დროზე ექნება. მაგრამ მოხდა დაუჯერებელი ამბავი (პირდაპირ „ტარტაროზში“ და სასტამბავი) ვიდრე მთლად არ დააღპეს ხორცი ფუთი ბარე ოცი თუ ორმოცი,— მანამდე არ მიაწოჯეს სასადილოს. აქაც საქმე, ქნეს სამწუხარო და სსსკილო: დაპაპლის ნახევარი უძა ხეს ქვაბში და „დააბურეს“ იმიო

ხალხი, ხოლო ნახევარზე კი ჩაიცვენ თალხი და „განუსვენეს“ ძახილით მძიმე ბაღდახინით ვასვენეს სასადილოზე, რომელიც საკმაოდ დაშორებულია სასაკლადოზე.

აქედან დასკვნაა, რომ „ზაკმაისოს“ „ტიფმაისოს“ და სხვა „მაისოს“, რომელნიც ასეთ უთაბოლოოდ სტენენ გინასოს, ტარტაროზმა ბასრი ჩანგალი უნდა მაისოს გვერდში მაგრად და უთხრას:

— ბიძია, ჩვენ ვანხორციელებთ გეგმას და თქვენ რომ მუშაობთ არ ეგუება ეგ მას...

როცა მღუმარხებს რადიო ვის უნდა უშუცხადიო?

„ტფ. ტყავისა და ფესხადმელის ქარხნის მუშებმა მასიურად შეიძინეს რადიო-მიმღები. ისინი მალე მოიშალა. მუშებმა მრავალჯერ მიმართეს, სადაც საქირო იყო, მაგრამ დღევანდლამდე ვერ ეიარსენ მათ შეყვთებას“.

მუშ. რადიოკროის“ წერილიდან.

მუმიებს ამხადებდენ ეგვიტულები ძველად, რომელთა შორის გამოუკლებლივ ყველა მღუმარხება და ამით იყო გასაკვირველი, მაგრამ შემთხვევა არის პირველი, როცა სიმღერისა და ბაასისათვის გამოგონილი აპარატი სდუმს და მუმიასავით დავიწყებოდეს ლაპარაკი. ეს კი ფაქტია ნამდვილი, ამაში დარწმუნება არის

ადვილი—თუ კი თქვენ ეწყვეით ტყავის ქარხანას, სადაც მუშაობს მრავალი მუშა ამხანად, რომელთაც შეიძინეს რადიო-გადამცემი, მაგრამ დარჩნენ ელდანაცემები, რადგან ვერ ეღირსენ მათ ახმურებას, თანაც დაუშაბტეთ ამ უტენაურებას ის, რომ მათ არა ერთხელ მიმართეს სადაც ჯერ არს, მაგრამ შეყვთებაზე ყოველთვის დეპულოდენ ვარს და კაცი არ არის მათთვის გულს შემატკივარი. მიტომ ამისი ვართ ჩვენ დღეს მკივარი, რომ ტარტაროზმა თავისებურად „შეუჩხადიოს“, ვისაც ევალება შეუქმთოს მუშებს რადიო.

ზღაპრული სინამდვილე

ერთ ჩინელს თურმე ჯიბეში ასანთი უპოვნეს.

ამისთვის ის დაიჭირეს და გაასამართლეს:

— ალბად ასანთი ჯიბეში იმიტომ ჰქონდა, რომ უნდოდა სასახლისათვის ცეცხლი წაეკიდებინაო, — და მიუტოვეს ჩამოხრჩობა.

როცა ახრჩობდენ, თოკი გაწყდა.

ხალხმა იგრიალე: — სჩანს უღანაშაულოა, ღმერთი იფარავს, ნუ ახრჩობთ, განათავისუფლეთ!

მთავრობამ შეიწყნარა ხალხის მოთხოვნილება და „დამნაშავე“ განათავისუფლა ბრალდებისაგან, მაგრამ იქვე, მაშინვე შემდეგი ბრალდება წაუყენეს მსაჯულებმა:

— ვინაიდან ჩამოხრჩობის დროს გაწყდა ბაწარი და მით დამნაშავემ ხარალი მისცა სახელმწიფოს, ამიტომ ის სიკვდილით უნდა დაისაჯოს, ხოლო რომ ხელმეორედ არ გაწყდეს ბაწარი—დამნაშავეს თავი მოეკვეთოს!—მოუსაჯეს მას.

განაენი, რასაკვირველია, სისრულეში მოიყვანეს.

ახეთია ჩინური ძველისძველი ზღაპარი.

მას შემდეგ მრავალმა საუკუნემ განვლო. მიუხედავად ამისა ახეთი „ზღაპრები“ დღესაც ხდება ჩინეთში. გათავხედებული გენერლები ისევ განაგრძობენ მშრომელთა ხოცვა-ჟლეტას. მაგრამ ჩინეთის ისტორიაში იწყება ახალი ხანა, როცა ჩინეთის მშრომელი მასები ბარკადებზე გამოდიან შინაურ და გარეშე მტრების გასაწყვეტად.

მისვლა

რუმინეთში ისევ დაბრუნდა რამდენიმე წლის წინედ გაქევებული მეფე კაროლი.

მცხოვრებლები აღაშფოთა ამ ამბავმა, მაგრამ ფაშისტურმა ტერორმა ყველა დააშინა.

ბუქარესტის (რუმინეთის სატახტო ქალაქი) ერთ-ერთ ქუჩაში მუშა ელაპარაკება ამხანაგს:

— გარყენილა... მექრთამე... ჯალათი... ავანტიურისტი...

ლაპარაკი არ ჰქონდა დასრულებულს უცბად მოსახევიდან გამოვარდა ღრი პოლიციელი და ხელი სტაცეს.

— რას მერჩით? რა დამიშავებია? — უკვირდა მუშას პოლიციელების საქციელი.

— ის ჩვენ ვიცით რაც დაგიშავებია. ჩამოგახრჩობთ და შემდეგ დაგვრიტავთ.

— რისთვის? რატომ?

— იმ სიტყვებისათვის, რომლებსაც ებლა ეუბნებოდი შენს ამხანაგს... ხომ იცი, ჩვენი მეფის შეურაცხყოფა არავის შერჩება! — ცხარობდენ პოლიციელები და მუშას ცემით მიათრევდენ უბანში.

— მეფეზე მე არაფერს არ ვამბობდი. სულ სხვაზე ვლაპარაკობდი! — თავს იმართლებდა მუშა.

— ვიცით ვისზედაც ამბობდი. იმ შენს სიტყვებს სწორედ ჩვენს მეფეზე ამბობდი... ვერ მოგვატყუილებს—და მუშა კინწის კვრით შეაგდეს საკანში.

ამ ამბის შესახებ მეფეს მოახსენეს — ერთი მოქალაქე მეორეს ასეთ სიტყვებს ელაპარაკებოდა ქუჩაში: „გარყენილი, მექრთამე, ჯალათი, ავანტიურისტი“...

— მერე—და ხომ დაიჭირეთ ის? — წამოხტა ტანტილა მეფე და შეეკითხა მათ.

— დიან, დაეჭირეთ! — დახვრიტეთ. ის ალბად ჩემზე ლაპარაკობდა!

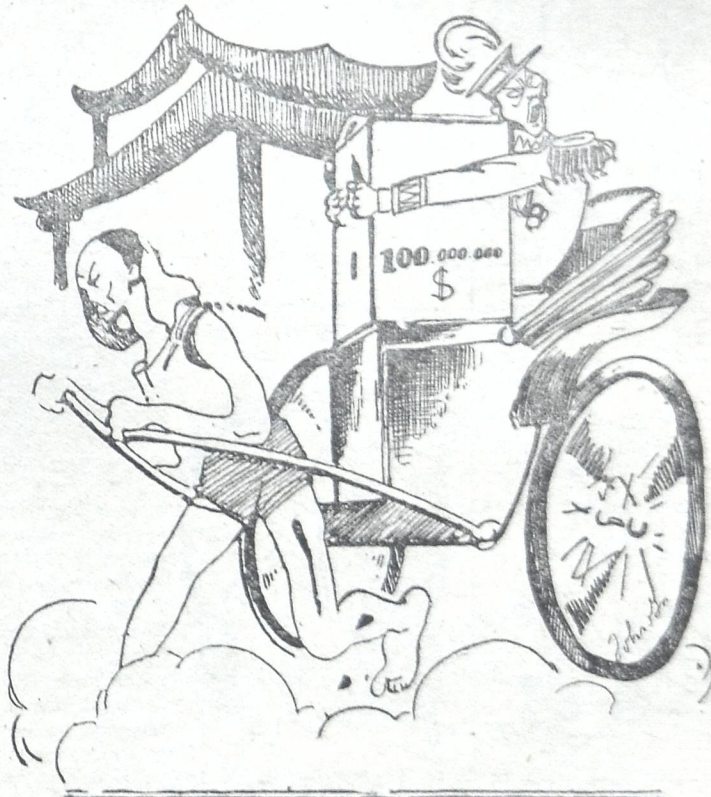
მეფის განკარგულება პოლიციელებმა სისრულეში მოაყვანეს.

ბი—ლი.

თავისი ხელობა

ჩან-კაი-შიმ 100 მილიონი დოლარი მიითვისა სახელმწიფო ბანკისაგან

დებეშებიდან.

— ჩქარა, ხანამ გვიან არ არის, თორემ დამეწევიან!
— ხეობს გვიან, ვიდრე არახოდეს!

5-1 დღევიანდელი დღე ღირს-
შესანიშნავი დღე არის, როგორც
ჩემთვის, ისე ჩემი ნათესავ-მეგობ-
რებისათვის, იმიტომ მუსუკოლის
საფაროს გამგელ მოვეწყვე.

15-1 დღეს ჩავიბარე კოლაკარ-
ტივი. სიხარულისაგან გაბრუნებუ-
ლი ვარ.

22-1 დღეს გამოიმგზავნენს ახა-
ლი თანამშრომელი. არ მომწონს
მისი ფიზიონომია, როგორმე უნ-
და გავაძეო მუსუკოლიდან, თო-
რემ ვგრძობა ხიკეთეს არ დამაყ-
რის.

30-1 გენიალური აზრი მო-
მივიდა თავში. მოლარე ქალი (ჩე-
მი ნათესავია) შემოიტანს განცხა-
დებას, რომ ახალი თანამშრომელი
არ აძლევს მას მოსვენებას და

ყოველგვარ შეურაცყოფას აყე-
ნებს, რადგან ქალი არ თანხმდება
მის წინადადებაზე.

9-11-მოლარე ქალი დათანხმ-
და და შეიტანა განცხადება ჩემს
მეორე ნაკარნახევო.

5-11 დღეს განიხილვენ განც-
ხადებას. მოლარე ქალს ყველა
მხარს უჭერს, რადგან იციან, რომ
ნათესავია ჩემი.

15-11 ჩემ ოთახში, რომ შემო-
ხვიდეთ, გესიამოვნებათ: ხავეც და
უხვია მუსუკოლის წყალობით.
ცოლმა ო აეს კიდევ ითხოვნა: „შე
ნი მუსუკოლის განყოფილება აქ
არისო“.

17-11 დღეს ავიწონე და აშ
მოკლე ხანში მომხატებია 1 ნახ.
ფუთი.

19-5 33, რაღაც არა ხასიათო-
ვო ლაპარაკს მოვქარი ყური.

19-5 ეწიშობ არ გამართლდეს
გუმინდელი ყურმოკრული ლაპა-
რაკი.

20-5 ყურმოკრული ლაპარაკი
გამართლდა, რევიზია მესტუმრა.
დავიღებუ.

29-5 გამსახლში ვზივარ. ნე-
ტავი ხელში ჩამავდებინა „ის“
თანამშრომელი და სხვა არა მინდა
რამ მისი შრალია ჩემი გაუბედუ-
რება.

— ეჭვ, რა ვითხრათ, ამხანაგებო! ჩემი ამბავი მოკ-
ლეა, მაგრამ თავიდან ბოლომდე სამდვილო ტრადილია!
—სე დაიწყო ტფილისის ტრამვაის ვატმანმა ავთანდილ
ყურყურტაძემ, რომელიც გამსახლის ეზოში თავმოყრილ
ტუსალებს თავის ამბავს უამბობდა.

ტუსალები სმენად გადაქცეულიყვენ.
თხუთმეტი წელიწადი ტრამვაის პარკში ვიყავი და-
რაჯათ (ნეტა იმ დღეს, ვიჯექი ჩემთვის არხინად); მე-
თექვსმეტე წელს რაღაც ემხაკი შემოჯდა და მოვიწოდებ
ვატმანობა. ეს აზრი მოსვენებას არ მაძლევდა, თან ცო-
ლმა გამიჭირა საქმე და ყოველდღე მეგვიღვიღებოდა:
„გლახა ხარ, შენ სიცოცხლეში „სტორიოჟია“ უნდა
ეგლო, სხვები ღიღი ხანია ვატმანები არიანო“.

მოვაჯექი ვავონს. ვავონის წაყვანა და გაჩერება
ზედმეწენით შევისწავლე. ასე დავაქროლებდი ვავონს,
როგორც იორლა ცხენს. ძალიან დავთამაშდი.

ერთ პარასკევ დღეს, თი, დასწყევლოს ეს პარას-
კევი, მარცხენა ფეხი გადმოვდგი ლოგინიდან და მა-
შინვე გულში ვიფიქრე დღეს ხეირი არ დამეყრება-მე-
თქი და მართლაც ასე მოხდა.

მეველი პარკში, ვატმანები და კონდუქტორებმა
ერთმანეთს ეტრახახებოდენ: „მე ამდენი მანძილი ვავი-
რბინე, მე ამდენი ზედმეტი ჯილოდ მერგებო“.

გამეცინა და გულში ვიფიქრე—ბიჭი არ ცყოფილვარ
თუ ყველას არ ვაჯობო-მეთქი.

წომცეს ვავონი.
მოვაჯექი თუ არა ჩემს მოტორიან ცხენს, არავის-
თვის არ მომიხედნია, ხელად გავაქანე. კონდუქტორიც
დაწავიწყდა და ყვირილით უქან მომდევდა. ვავაჩერე და
კონდუქტორი ამოვიდა. ავლუმი იალქნები პირველ გა-
საჩერებელზე ნახევარი წუთი შევიჩერე. ძლივს-ძლიო-
ბით მეზავრებმა მოასწრეს ამოსვლა. ვავექანდი. მოგესე-
ნებათ პლუხანოვის პროსპექტი მშვენიერი გასაქენებელი
ადილია. მეც რაც ძალა და ღონე მქონდა მოვესვი.
კინო - ამოლოსთან სამი მეზავრი ჩამოდიოდა, ერთმა
მოასწრო მშველიობიანად ჩამოსვლა, ორი გადავარდა და
ორივემ ცხვრი გაიტება.

ჩემი ცხენი უკვე მიჰქროდა. სასტუმრო ევროპის
წინ ვილაღ კაცი ბარბაციით გადადიოდა, ერთი კი დაუ-
რეკე და დავატაქე, შუაზე გავავე და გავქანდი შურ-
დულვივით. ყორესის ქუჩაში საზოგადოთ ბევრი ხალხი
ყურის თაეს, მაგრამ შენც არ მომიკვდე, ვაფერით თუ
არა კონდუქტორმა მაშინვე მომცა ნიშანი და თავბირ-
ლღეითი ვაგვექნდი. მერე ვავიგე, რომ იქ ჩამოსვლის
შვიდი კაცი ჩამოვარდნილიყო, ზოგს ფეხი მოეტება, ზოგს
თავი მოეტება და ზოგს ცხვირი. ყოფილ ზემელის აფ-
თიაქთან პანტასავით ვადმოვყარე ამსველელ-ჩამომსე-
ლელი და ვაველი რუსთაველის პროსპექტზე.

ოჰ, რა მშვენიერებაა რუსთაველის პროსპექტი, ნამ-
დვილი საჯირითო მოედანია. მოგუშვი ჩემი ცხენი.
რუსთაველის თეატრთან ავტომობილს კაცი ვაეჭყლიტა
და ხალხი შემოხვევოდა. ვავავე ხალხი, დავეძგერე ავ-
ტომობილს და მივლემე-მოვლემე. იქ მგონი ათი კაცი და-
შავდა. ერთ წუთში თავისუფლების მოედანზე გლეჯა
მოვადინე. მაგრამ ვაი უხედურებას, ვავონი ვეღარ შევა-
ჩერე, ვადაბტარ რელსებიდან, გაირბინა ხუთი საყენი
განზე და აღმასკომის წინ გულდაღმა გადაკოტრილადა.
პე მოვასწარი ვადმოხტემა. კონდუქტორმა ორივე ფეხზე
მოიტება. გაიჭყლიტა ათი კაცი და დაიჭრა ოცი. მე ვა-
ვიტეცი, მინდოდა დავმალულიყავი, მაგრამ დამიჭირეს
და აქ მიკრეს თავი.

ასე ტყუილ-უბრალოდ ვიტანჯები ჰალალ-შართალი
კაცი. ეჰ, დროებაე!— ამოიხზრა ავთანდილმა და და-
ჩუმდა.

— ცოლი: — უშნო ხარ და ჩათლახი.. ყველა ქმრებს მოაქვთ თავიანთ ცოლებსათვის ფაბრიკიდან მანუფაქტურა, შენ კი, ფუ, არაფერიც არ მოგაქვს!

— გენაცვალე, რად გინდა, რომ მოგიტანო — უვარგისი საქონელია... მე, როგორც ფაბრიკის დირექტორმა, ეს ვიცი!

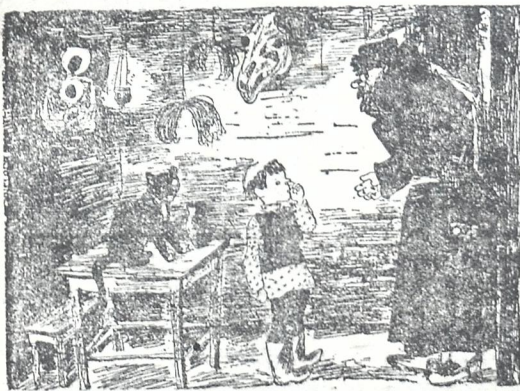
— შეხედე! დამსასურებელი არტისტი და ჩვენს ყელში გამოდის!

— ეს იმიტომ, რომ მათ უკუშირშია ც იწყება წმენდა.

— :-

— აი, ჩვენი ცხოვრებაც ასეთია: დღეს სივრცობა და ქეიფობა, — ხვალ დაგიჭერენ!

— ექიმბაში სახლში არ არის, პატარა ბიჭო!?

— არ არის! საავადმყოფოში წავიდა ექიმთან!

ს ა მ ტ რ ე დ ი ა

ორშაბათი დღე იყო,
და 19 მაისი.
სამტრედიას ვესტუმრე,
(დავსტოვე ქუთაისი).
კუჭმა როცა შუადლისას
აიტება ხმაური,—
სასადილოს შეველი
ჰე 18 შაურით.
3 საათის შემდეგ,
პირველი მზვდა წაშებით.

ახალგაზრდა ჩემს გვერდით
ჩემებრ განაწამებში,
იჯდა წარბ შემკუმშული;
გული ჰქონდა ლოდივით;
წამს დასქეჭა მრისხანეთ,
(დაიქანცა ლოდივით).
მოსცვიდნენ და მიართვეს
ბრძოლით მონაპოვარი,
იქით სხვა ეხვეწება,
სადილს, ვით მათხვარი.

საინებში ბუზების
ასტყდა ცუროვა, ზრილი,
მეორეს ვერ ველირსე...
(რად მინდა როიალი!)
გამოველი დალილილი,
ლაქანტული, მშვიერი
იყო აი ასეთი
გამზის უნო და იერი.

„შვილანსკი ზომბ“

სო.ლი:—უი, მეხი კი დაგაყარე! რაღა აქ ითვრები სახლიდან გასასყიდად ჩამოტანილ ღვინით?

რ ა ღ ი ო

გადნიერი დღე

ბორჯომის (საკასრე ქარხანა). რა გამოიჩნდა ცახე მთვარე ნამგლის მსგავსი და ახალი, მთავარბუჰსა სვიმონოვსა ჩვენ მოვკარით ცალი თვალი: იჯდა კაცი პატიოსნად, მუშაობდა კანტორაში!

მუშა მუშას ეკითხება: — ნეტავ არის საქმე რაში, რომ სვიმონოვს ვხედავ აქა, არ წასულა დღეს ტფლისში.

აჲ მოიცდის. აქ კარგია ამ თვეში და ივლისში. „მ“ 128.

დავიწყებული

მდ. კოდორი (ჩხალთა, აფხაზეთი) გინახავს, ტარტაროზ, მდინარე კოდორი? ვვიშველე, საჩქაროდ უფსკვერო გოდორი. იცოდე საშენო აქ ბევრი ძღვენია. ვერ ზიდავს უძირო გოდორი შენია).

წყლის მუშებს არა გვაქვს საჭირო სურათი, და მოსწონს ბრეგვადეს ასეთი სურათი: „რა გიშავთ, გაუძლებთ, ცუჭი გაქვთ მაგარი... რა თქვენი საქმეა ჩაი და შექარი?!“

კანტორაში თამაშია ნარდისა და ვარტის. (ერთმა მუშამ მთლად წააგო იქ ხელუასი ვარტის). ამ თამაშით ერთმანეთი ბევრმა გაატყავა. ყურადღებას არა გვაქცევს ჩვენ მუშკორი ლაბარტყავა. შარ-მშრელნ.

გამფლანგველის მოწვევა

დ. ტყიბული. ვენედიქტე ქუმბურიძემ, როცა იყო წინელ ნოქრად, ორას თუმანს უყო ყლაპი და შესქამა იგი ოხრად. დაასვენეს გამსახლში და... გამოვიდა, როცა ახლა, დაბრუნეს იქვე ისევ, მუშაობა განაახლა.

— დამაკლდაო მაშინ ქამა, მეტი უნდა შემექამა. შევასრულებ დანაკლისსო — კიდევ შევსქამ თუმანს სამასს.

ჯურაბა.

წ. შ. ვარდოსანიძე ამბერკის ნუ უხარია ტყვილადა, თითქოს გადაჩა და ისევ განაგრძობს ქამას ტყვილადა. ასე რომ ცხოვრობს, ნეტავი, სად აქვს ამდენი ფულები? ხუთ თუმნად ნეტა, ვინ სქამა ყოველდღე მოხრაკულები?

ზ.

ვირთხების დოღი

დ. ლია (ზუგდიდის მაზრა). ჩვენს კლუბის დარბაზში დოღი აქვს ვირთხებს. კლუბი აქვთ საყუდრად ავდარში ვირთხებს. გავიდა ზამთარი... აპრილი... მაისი; ზუფხულშიაც არ დგება კლუბისთვის აისი. კარებზე ვეცხა ბოჭლომი აბია; თავები ვირთხები შივ ზტიან, დარბიან.

ლია-ნელი.

ლილინი

ჭერი, ბიჭო, ჭერი, ჭერი, გიტარა და საჩეჩელი, კოლექტივში ეწერება გაკრეპილი ჩვენი ღვდელი.

ჯეჯილი სულ აბიბინდა მოსავალსაც ბლომად ველი; წიწილები გამაქვს ბაზრათ, მომწონს ტყემლის საწებელი.

აუჩქ-ჯაგნარი გაიჩეხა, შეგკავშირდით ყველა ძმურად; ყველგან დადის ტრაქტორები, ბინას ეძებს მელა, ტურა.

იენისია, სიცხე, მდაგავს, ვისი გინდა არ მაქვს ვალი, „უნაღდემა“ გადარიცხა ზრივადელათ ჩემი ქალი.

მოკლე კაბით მოკვანწული, დადის ყველგან კობტა მარო; მოსწონს გამეც და გლაგუბხი აუარაკათ კი—ბახმარო.

დიფ-ტი-პიტო, დაჰკა, დაჰკა, მოუგრიხე ლომს კისერი, ინდოეთის საზღვრებიდან გარბის ქოსა ინგლისელი. „უჩინ-მაჩინი“.

წმენდის შემდეგ

ზოგიერთ ადგილებში საბჭოთა აპარატის წმენდა ბიუროკრატიულად ტარდებოდა, დახურულ კარებში. გაზეთებიდან.

— საღ მიობისარ! ჰეი! შეჩერდი!
— აპარატის წმენდაზე! ბრალდება უნდა წაუყენო!.. ნიკო ზვიადაძემ ფული გაფლანგა! უფლებას გადააქარბა.
— რა დროს ბრალდებაა, არ გაცივებენ. თუ რამე ეჩება, წმენდის შემდეგ განაცხად!

„კარტოქნიკი“ წმინდანები

ქუთაისის რაიონის სოფ. ნახშირღელის საეკლესიო საბჭომ ეკლესია გადააქცია ბანქოს სათაბაშო სახლად, სადაც ყოველდღიურად ბანქოს თამაშობდნენ. ბანქოს თამაში ელკესიაში აღმოაჩინა მილიციამ გლეხების დახმარებით. დამნაშავენი პასუხისმგებამი მისცეს. კომ.

ბანქოს შლიან და ტაძარში „ზეციური“ ისმის ხმები:
— დაი ვაშ ბანკ, იესო-ჯან!
— ცხრა მოვიდა, ვბითურდები!
— მამა ღმერთოც გაბითურდა!
— თქვენი „ხოლი“ არის მაკო! ბანკს მოადისარ?
„კონი“ მაინც დამიტოვე შე ეშმაკო!
(მოხსნა მაკო მარიაშმა, — გადაეკრა ღიმი ამო)
— მამა ღმერთის რიგებაა!
— „კონი“ გვინდა,
— ფული! ჩამო!

ტრესტი ბუზიჭერია

ფოთის სატყეო ტრესტს უნდა წაეღო შეშა, რომელიც ხელშეკრულების თანახმად მოზიდულია რიონის სან. მიერ ფოთის სადგურში 500 კუბ. საყ., მაგრამ ტრესტს არ მიაქვს.

„ახ. კომ.“

ტრესტი იმობს, ტრასტი იბრძვის, ტრესტს არა ჰყავს ბადალია ბუზებთან აქვს სოცმეჯიბრი შეშაააყვის საღ სცალია?

ფოთის სამკითხველოში

— მიეწი ბოშო აქით! გაგიწყდა მიწა!

ქუთაისის მკლავაფე

ქუთაისის კომკავშირის ერთ-ერთი უჯრდის ყოფილი მდივანი ვასო ხუბუნეიშვილი ყალბაბანდობით არის ცნობილი, მითვისა უჯრდის ფული. მას მრავალჯერ მიუყენებია შეურაცყოფა კომკავშირელი ქალებისათვის და ერთხელ კიდევ შეეცადა ერთი მათგანის ძალით გაუშატიურებას „ახ. კომ.“

აღარ უნდა ამას ფიქრი ექსმდივანო ვასო, ქუთაისის მკლავაფე ხარ, ნუგეში და სასო.

ნოეს

კომკავშირის ქუთაისის ორგანიზაციაში ირიცხება კომკავშირის რაიონის ყოფილი აღმსრუტე ნოე პავლენძე მანავაძე. ქალებში დროს ტარება მისთვის სიყვარულ ჩვეულებათ არის გადაქცეული, რის გამოც მას შემოეფლანგა, ანუ როგორც თვითონ ამბობს „დააქლდა“ კომკავშირის საშინო მანეთი.

ჯერ ქაბუკი მფლანგველი ხარ, — გაიზრდები, რა იქნები? ბაღში დახვალ გოგონებთან, ღონეუანიც „შაიქნები“.

ცილისწამება

ტფილისის აღმასკომის მიერ დაწესებული საბანაო მტკვარზე, რომელიც აღმასკომის დამირებით შარ .ნ ზადნულში უნდა დამთავრებულყო, ჯერ კიდევ არ არის დამთავრებული.

მკითხველის წერილიდან.

ცილისწამება ამხ. მკითხველის განცხადება, თითქოს საბანაო მტკვარზე შარშან უნდა დამთავრებულიყო, ან წელს უნდა იქნეს დამთავრებული. ჩვენის აზრით მტკვარზე საბანაო არასოდეს არ უნდა დამთავრდეს, და თუ დამთავრდება, ალბად 1099970077001 წელში. ესე იგი, ჩვენ თუ არ მოვესწრებით, ჩვენი შეილის - შეილის-შეილის - შეილის-შეილის (და ასე ათასჯერ) — შეილები მაინც მოესწრებიან; ტანს გაივრილებენ და „ცხოვნებას“ შემოგვითვლიან.

ტფილისის აღმასკომის კეთილ მომწყ. განყ-ბა.

განცხადება

დაიკარგა „ხლამბრმსტინ“ 1929-30 წლის საწარმოო გეგმა.

ტრესტის აღმინისტრაცია სთხოვს საქართველოს და ამიერ კავკასიის ყველა ნაკადულებს, ჩანჩქერებს, ტბებს, ზღვებს და მდინარეებს, თუ შემოაღნიშნული რომელიმე მათგანმა წაიღო, დაიტოვოს გეგმის ორი მესამედი და უკან დააბრუნოს მხოლოდ ეთი მესამედი, რადგან დანარჩენი ორი მესამედი მაინც საანგარიშო წლის განმავლობაში არ უშსრულდება.

პატივისცემით „ხლამბრმსტინ“ აღმინისტრაციი.

(როსბატაშრიდან)

— როგორ ჩატარდა თქვენს კომპერატივში წმენდა?
— წმენდა კომპერატივში კარგი ხანია ჩავატარე — კომპერატივი უკვე გავსწმინდე საქონლისგან!

ათ წლები (სამბრეში)

ერთ დღეს ათწლეულის გამგე აღმა-სკომში იჯდა. მოისმა ტელეფონის წკრიალი. გამგემ ტელეფონის მილი ხელში აიღო.

ვინ ხართ ტელეფონთან? ნინა? ამელომ სადგურიში გამოხვალ და დაგ-ხელები. კი გენაცვალე! — აქ გამგემ სიბრაზისაგან ისე მძლავრად დაკრა ჯოხი იატაკს, რომ დიდ ჯო-ხაიში შავიდაზე ჩამოძინებული აღ-მასკომის თავმჯდომარეს გამოეღო-და.

მოვიდა სკოლაში, სასწრაფოთ მო-იწვია კრება და გამიჯნურებულ მო-წაუფლებს ორი კვირის „შევბუღება“ მისცა.

ალაპარაკდენ შეეყარებული წყვი-ლები. მოხსნეს უკანასკნელი გაცვე-თილი და მოიწვიეს სასწრაფო კრე-ბა.

მოხსენებით გამოვიდა ალ. კობა-ლეიშვილი.

— ამხანაგებო! დღეს ჩვენი მღგო-მა-ობა ფრად სეროიხულია. ვალა-პარაკოთ ფაქრები: მე როდესაც ბიო-ნერთა კოლექტივში თავმჯდომარეთ ვიყავი, იცოცხლეთ მე და ხაჭულაიმ სახელმწიფო ფულებით დრო ვატა-რეთ.

როცა ერთხელ მე და „ის“ სასკო-ლო ოთახში ვეაღწერებოდით ერთმა-

ნეთს, ჰიონერები ზე მოგვადგენ (სა-მეცადინოთ იყვენ მოსული). ჩვენ რომ ამისათვის შესაფერი ადგილი გვექონოდა, — ეს არ დაგვემართებო-და.

ერთ ცოცხალ მავალით კიდეე მო-გიყვანთ; მე როდესაც ხელაიას ქალს რევოლვირით შვიოარი ოთახში, სანდრიას ხელი არ შეეშალა, მიზანს მივალწვედი.

— სანდროს რომ მოწაფეების ხუ-თასი მანეთი შემოგქამა, ვისი ბრა-ლია? — „იხუმრა“ მიზამ.

— ეს ჩვენ საკითხებში არ შედის! — წამოიძახეს სხვებმა.

დიდი ხნის თათბარის შემდეგ, და-ადგინეს — გაუგზავნონ ათწლეულის გამგეს შემდეგი ნორა:

ჩვენი სკოლის თბილი კამბანია გაძლევთ წინადადებას: მოგვეცეთ ერ-თი თავისუფალი ოთახი შეეყარებუ-ლთა საბაემანოლ.. მოხსნა ხელმეტი საგნები (ქიმი, რუსული, გერმანუ-ლი, ალგებრა და სხვა), რომლებსაც ჩვენ მაინც არ ვესწრებით. უკეთუ ამ მოთხოვნისგან არ დააკმაყოფი-ლებთ, ჩვენ უფლებას ვიტოვებთ გა-ორკვეებული არეგ-დარევა შევიტა-ნოთ სკოლაში და შემდეგ რაც მოხ-დება თქვენ თავს დააბრალებთ.

ბრაბუნა.

ცხადია, ველარ დავიცე „სატარტაროზი“ წესები, ველარ დავსწერე „საკბილო“, ვერც პროზა, ველარც ლექსები, მარა რა მექნა, როდესაც

საქმე მომიწევს „ხლართული“... თავზე დამესხა მტრის ჯოგი, ჩხუბში ვიყავი ვართული... იმათ-კი... მკვდარი ვევინე, უკვე ჩაფლული მიწაში და ჯიბრი ჰქონდათ სათრევათ ჩემი სახელის წიწვავში...

ცას „ფშტვირი“ მისცენ, სიამით განზე მოიგდეს ქულები და თავისუფლად ღვანდალა წამოაღირეს კულები!..

საწყლები!.. როლი იციან, რომ აღარ ვკიდები — აღარა, ასი წლის მეტის ვიქნები, ჯირ კიდევ არ მაქვს ქალარა!..

წინადაც ასე ვიყავი, ეხლაც არა მაქვს ცვლილება; ვისაც რა უნდა, იგი სთქვას, მი მხოლოდ გამეცინება!..

—:—

ამა შესავლის შემდეგ-კი მაქვს, ტარტაროზი, იშოი, მომისმენ ამბავს არც თუ დიდს, არც მთლად ისეა მცირედი.

საქმეა მეტათ საცრემლო, ფიცი არ უნდა ამასა, სოფელს ვინ ჩივა, ყრუდ გდებულს,—

პატრონი არ ჰყავს დაბასა!.. ყველაგან რომ საქმე კეთდება, ხალხი ოფლს იწირტს შრომაში, აქ იღებება დრო მხოლოდ თანამშრომლებთან ბრძოლაში...

„— დათხოვნილი ხარ!“ — „ნეტავ რად?“

გარსმის „დავა“ ბაზარში და შემდეგ გადასაწყობებთ „საქმე“ გადაღის მაზრაში!..

შართალი თუ გსურს — ასეა! (ნამუსათ გეტყვი ყურშია).

ვირ გამოდგება საქმეში თუ კაცი ბაიყუშია!..

როდესაც „ფშუქ“ თავს მორჩილებს, საბრალო მისი ფეხები,

საშიში არის „ხტუნეთ“, რომ კვლავ არ დაგვიფრთხის გლებები!..

(აქ ვინაობას არ ვჩივ, არც სახელს მისას ვხეხბი!)

და თუ-კი იტყვის: „მე ვარა“, თავშიც უხლია მეხები!..

ასე ვათავებ ამ წერილს, რაც სიჭრძით არის ტკაველა ელოდე მეტრაც — ცოცხალი თუ დავრჩი შენი

წავლა.

მ უ ს რ უ ჯ ი

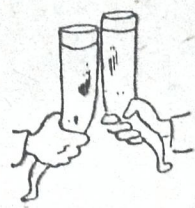
„მოდნი“ რამე ლექსი-კონი

პ-ზ-პ-ს (რკინის გზის ფოთის უბანი) არამც თუ მუშებს, ადმინისტრაციასაც წარმოადგენა არა აქვს საწარმო-სადინანსო გეგმის შესახებ და სოც-შეჯიბრი დღესაც არ არის დაწყებული.

პ-ზ-პ ლემსიკონი

— რა არის საწარმოო გეგმა?— საწარმოო გეგმა არის აზრთა ისეთი დაჯგუფება, რომელიც გავს ბაბილონის გოდოლს, და რომლის აშენებაც ისევე ძნელდება, როგორც ბაბილონის გოდოლის აშენება.

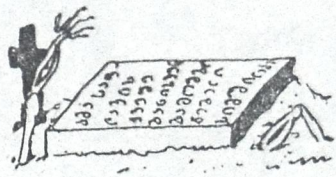
— რა არის სოც-შეჯიბრი?— სოც-

შეჯიბრი არის სხვადასხვა ტენიკურ ძალთა შეჯიბრება ან დაჯიბრება. მაგ. ორთქლმავლების დაჯიბრება ერთიმეორესთან სადგურის „ნაპაზმელიარ“ მორიგის მიერ ერთ ლიანდაგზე გაშვების გამო; ღვინით სავსე, ყანწების გამოცლა ერთი-მეორეზე „ბეზ-კაპლის“ ძახილით რესტორანში ქეიფის დროს და სხვა.

უმავეთულო ტელეგრაფით საიკიოში

მუშათა გამოგონებულ ბას არაერთი ყურადღება არ მქცევია. მუშების მიერ მოხდილი რიგ გამოგონებებს ჰქონია ადგილი, მაგრამ მოხერხდავით იმისა, რომ გამოგონებიდან რ თვე გავიდა, საკითხი დაჯილდოების შესახებ დღემდე გადაჭრის პროცესშია.

იმის დასამტკიცებლად, რომ ზემოაღნიშნული ცილისწამება, მოგვყავს ამონაწერი ნოამტრესტის დადგენილებიდან:

დაადგინეს:

„...დაჯილდოებულ იქნეს საფლავსა ამასა ქვეშე მდებარე გამოგონებელი შიმშილაძე ორი ათასი მანეთით. ჯილდო ვაიგზაუნოს უმეტესოთ ტელეგრაფით საიკიოში, ან გადარიცხულ იქნეს მიცვალებულთა ფონდში მოსაგონებლად აწ განსვენებულისა „სულისა“ მისისა წამებულისა“.

სამტრედიის „ბუფეტი“

მოქალაქე:— მიშველეთ, მიშველეთ ვი დედა... ტყავი, ტყავი...

მგზავრები:— რა მოგივიდა!

— სად იყავი?

— ვინ გაგაძრო ტყავი მეგობარო?

მოქალაქე:— სამტრედიის რკინის გზის სადგურის ბუფეტში... ორი კერძი საქმელი შევქამე და ასე გამოვედი... მიშველეთ, მიშველეთ!.. ტყავი... ტყავი!..

გზადღება სპეციალური რკინის გზის ნომერი

გ მ ღ მ რ ი

ამ-კოს (ხამტრედია). სამტრედიის ცენტრალურ სამკითხველოს გაშვის შესახებ გვწერთ: სამკითხველოს გამგე ნუცა საკ-ძე პუდრით და პამადით არის გათარბნილიო, და თან ულექსავთ:

სამტრედიეს სამკითხველოს

თანამშრომლობს კონტა ქალი, როცა ვაუებს დაინახავს მათ, იენ მიაქვს ცალი თვალი.

ყოჩაღ ბაქო, ამერიკა აღმოგინენია რაღა!

საბლას (ვანის ქედი, გურია): მოგვყავს თქვენი ლექსის ერთი ადგილი:

აღმასკომის თავმჯდომარეს არ უმაღლის ვანის-ქედი, მომდურავი მრავალი ჰყავს, უხეშია იგი, ყბედი.

დანარჩენი გოდორს ჩახტა— ამნაირი შეხვდა ბედი.

კოკლის. ვასრულებთ თქვენს თხოვნას და მოგვყავს ზოგიერთი ადგილები თქვენი ლექსიდან:

სოლომონი ბოლოჯ არ სჯამს.

გამიდრება ვინია:

დღეში აბაზს დაუტოვებს

მაზე აქვთ ომია.

სამსონმა დაკრა ვანიკოას

თავი გაუპო რქიანი, ერთი ბოლოჯი შექამა ღირდა თეთრ აბაზიანი.

თქვენ თითონ ხომ არ ხართ ის „ვასიკო რქიანი“, რომელსაც თავი გაუტყნენ? უთუოდ თქვენ უნდა იყოთ, რადგან თქვენი ლექსი სოწმობს, რომ ის ვატყნოთ თავიდან არის გამოსული.

მშპრალს. ვიდაც მელიქაძის შესახებ გვწერთ: კალისტრატე მელიქაძე ფარისეველი კაცია, ბოლოჯ არ სჯამს, ძამია, რეჟიმ-ეკონომია.

ამის წაკითხვაზე უნებურათ მოგვჯავრდა ხალხებოდ განსვენებულ სოლომონ ზუოელიძის ცნობილი „აფორიზმი“:

აკოშკაში მტრედი ზის თავი გამოუყოფია, ახლანდელი მოგზაურობა მტრად ძნელია სწორედა.

ისე უკავშირდება ლოლიკურად ერთი-მეორეს კალისტრატეს ფარისეველობა და რეჟიმ-ეკონომია, როგორც მტრედის მიერ „აკოშკაში“ თავის გამოყოფა „ახლანდელ მოგზაურობის სიძნელეს“.

ბუ-ლის. წერა შეჯიბრითა სულსტადა და მუშავე-ბული. მოგვყავილეთ სხვა მსსალები.

მეზაღვთის წინაშე

1930

„მეზარტყნე“ ბრეილოვარმა გამოაქვეყნა ყოველად საზიზღარი წერილი, რომელშიაც იგი ამტკიცებს, რომ ინდოეთში ჩვენ საქმე გვაქვს არა იმპერიალისტურ ყაჩაღობასთან, არამედ ანტიურ ტრადიციასთან, ორივე გმირი—ინგლისის იმპერიალიზმი და ინდოეთის ხალხი იბრძვის წმინდა უფლებებდასაცემის; ინდოეთის ხალხი დამოუკიდებლობისაკენ მოისურავს, მაგრამ ინგლისს არ შეუძლია უბრალოდ აიღოს ხელი თავის კაპიტალისტურ-იმპერიალისტურ ინტერესთა, რომელიც ინგლისის ჯარების წასვლის შემდეგ უდიდესი შებენი-შემოსილის ასპარეზად გადაიქცევა.

ამხ. რადეის წერილიდან.

J. Nadar

განდი:—ინდოეთის მფარველო, ბატონო რამზე, ხომ ხედავთ თქვენი ჯარი როგორ აწიოკებს ინდოეთს?!
მეკლონალდი:—ბატონო განდი, ინგლისის მოვალეობაა ინდოეთი დაიცვას „ანარქიისაგან“.

რედაქცია: სარედ. კოლოზია. გაზეთი „მუხან“ გამოსცემს. ოთხგვლ. № 1319.

საგაზეთო გამომცემლობათა) სტამბა, „კოლმეტივი“, კამონს ქ. № 68.